

Asia: VN/18098/2025

Lausuntopyyntö: Luonnos hallituksen esitykseksi laiksi lapsen erityisestä suojelusta ja siihen liittyviksi laeiksi

Taustatiedot lausunnonantajalta

Edustan

Muu

Lausunnonantajan lausunto

1. Onko ehdotus kokonaisuudessaan kannatettava?

Ei kantaa

Perustelut tiiviisti

-

2. Vastaavatko ehdotukset esityksen tavoitteita?

Ei kantaa

Perustelut tiiviisti

-

3. Mikä seuraavista vaihtoehtoista olisi mielestänne tarkoituksenmukaisin tapa järjestää sosiaalihuoltolain ja lastensuojelulain välinen rajapinta? Valitkaa yksi ja perustelkaa vastauksenne.

-

Perustelut tiiviisti

-

4. Lausuntopalaute lukuun 1 (Yleiset säännökset): Pyydämme esittämään tähän kohtaan huomioita luvun 1 säännöksistä ja niiden käytännön toimivuudesta.

Hallinto-oikeus pitää hyvänä esitettyä täsmennystä, jonka mukaan laki lapsen erityisestä suojelusta kohdennetaan koskemaan ennen kaikkea lastensuojelun asiakkuudessa olevia lapsia sen sijaan, että se toimisi jonkinlaisena ”lapsen oikeuksien yleislakina”.

Esitetyssä 3 §:ssä on säädetty lapsen erityisestä suojelusta annetun lain suhteesta muuhun lainsäädäntöön. Pykälän säännöskohtaisissa perusteluissa ei ole tarkemmin perusteltu, minkä vuoksi vammaispalvelulakiin on tältä osin viitattu vain informatiivisesti erotuksena muihin pykälässä mainittuihin sosiaali- ja terveydenhuollon lakeihin. Erityislakinakin vammaispalvelulaki lienee lapselle ja perheelle järjestettävien palveluiden osalta ensisijaisesti noudatettava suhteessa lapsen erityisestä suojelusta annettuun lakiin.

5. Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla muutoksella olevan lastensuojelun asiakkuuden alkamiseen ja päättymiseen?

Yleisellä tasolla voidaan arvioida, että esitetty sääntely tarkoittaa lastensuojeluasiakkuuden alkamista ja päättymistä nykytilaan verrattuna. Hiukan tulkinnanvaraiseksi jää, onko asiakkuuden alkamisesta ja päättymisestä tarkoitus tehdä varsinainen päätös. Esitetyssä 8 §:ssä säädetään, että asiakkuus alkaa muun muassa, kun ”...toimivaltainen sosiaalityöntekijä toteaa, että lapsen kasvuolosuhteet, lapsen terveys tai kehitys uhkaavat vakaasti vaarantua ja...”. Myöskään esitettyjen 2-4 momenttien sisältö ei viittaa siihen, että edellytettäisiin varsinaisen päätöksen tekemistä. Pykälän 5 momentissa säädetään merkinnän tekemisestä lastensuojeluasiakirjoihin. Pykälän säännöskohtaisissa perusteluissa todetaan, että asiakkuuden alkamista ja päättymistä koskevat päätökset tulee kirjata asianmukaisesti. Pääteltävissä siten on, ettei asiakkuuden alkamisesta ja päättymisestä ole tarkoitettu edellyttää tehtävän (hallintolain mukaista) päätöstä, mikä hallinto-oikeuden näkemyksen mukaan onkin perusteltua. Hallinto-oikeus esittää kuitenkin harkittavaksi, olisiko asiasta syytä ottaa täsmällinen maininta ainakin lainkohdan perusteluihin.

6. Onko ehdotus lapsen asioista vastaavaa sosiaalityöntekijää koskevan asiakasmitoituksen joustavoittamisesta mielestänne kannatettava?

Ei kantaa

Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

-

7. Onko ehdotus lapsen asioista vastaavan sosiaalityöntekijän tehtävistä kannatettava?

Ei kantaa

Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

-

8. Lausuntopalaute luvusta 3 (Lastensuojelun järjestäminen ja kustannusvastuu): Pyydämme esittämään tähän kohtaan huomioita luvun 3 säännöksistä ja niiden käytännön toimivuudesta sekä vaikutuksista.

-

9. Lausuntopalaute luvusta 4: Onko ehdotus, jonka mukaan lupa lapsen tutkimiseen annettaisiin jatkossa hyvinvointialueen viranhaltijan päätöksellä hallinto-oikeuden sijaan, mielestänne kannatettava?

Kyllä

Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

Hallinto-oikeus kannattaa sitä, että päätösvalta lapsen tutkimiseksi annettavaa lupaa koskevassa asiassa siirretään esitetyn tavoin hallinto-oikeudelta hyvinvointialueen viranhaltijalle. Muutoksen voidaan arvioida nopeuttavan lupa-asian käsittelyä selvästi, mille jo itsessään on asian laatu huomioon ottaen annettava merkitystä. Muutoksen ei voida arvioida heikentävän lapsen oikeusturvaa, kun viranhaltijan päätökseen kuitenkin esitetään muutoksenhakuoikeutta hallinto-oikeuteen. Muutos myös osaltaan vahvistaisi hallinto-oikeuden asemaa muutoksenhakutuomioistuimena, kun tämäntyyppistä ensiasteen päätöksentekoa siirrettäisiin siltä pois.

10. Selkiyttävätkö luvun 4 ehdotukset lastensuojelun päätöksentekosääntelyä?

Osittain

Perustelut tiiviisti

Esitetyn 24 §:n 4 momentin säännöskohtaisissa perusteluissa viitataan lain 81 §:n 4 momenttiin. Oikea viittaus tältä osin lienee lain 80 §:n 4 momentti.

Hallinto-oikeus kiinnittää esitetyn 26 §:n osalta huomiota siihen, mitä 1 ja 2 momentissa on säädetty lapsen mielipiteen selvittämisestä ja lapsen kuulemisesta. Pykälän 1 momentissa on säädetty, että ennen asian ratkaisemista on selvítettävä lapsen mielipide, ellei se lapsen ikä, kehitystaso tai muut olosuhteet huomioon ottaen ole mahdotonta. Pykälän 2 momentissa puolestaan on säädetty, että ennen luvan antamista on kuultava 12 vuotta täyttänyttä lasta. Säännökset ovat osin päällekkäiset. Pykälän 2 momentissa ei ole säädetty tarkemmin kuulemisen tavasta. Esitetty 28 §:n 2 momentti huomioon ottaen kuulemisella tarkoitettaneen hallintolain 34 §:n mukaista kuulemistä.

11. Lausuntopalaute luvusta 5: Onko ehdotus edunvalvojan palkkioiden ja kulukorvausten rajaamisesta ja yhdenmukaistamisesta valtioneuvoston asetuksella mielestänne kannatettava?

-

Millaisia vaikutuksia (etenkin taloudellisia) arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

Edunvalvojan määrääminen lapselle ei hallinto-oikeuden näkemyksen mukaan ole lähtökohtaisesti tarpeen nykyistä laajemmin. Edunvalvojan määrääminen ei saisi muodostua minkäänlaiseksi pääsäännöksi lastensuojeluasioissa. Tältä osin hallinto-oikeus kiinnittää huomiota esitettyyn 30 §:n 1 momentin 1 kohtaan ja huoltajan passiivisuutta koskevaan edellytykseen. Tilanteita, joissa lapsen huoltaja ei käytä lapsen puhevaltaa, on käytännössä hyvin usein. Huoltaja voi olla siinä määrin poissa lapsen elämästä (ja ollut poissa jo pitkään), ettei hänen passiivisuudellaan tosiasiallisesti ole lapsen puhevallan/osallisuuden/oikeusturvan kannalta merkitystä. Se, että edellytys tuodaan lakitekstiin, ei saisi johtaa siihen, että edunvalvojia tällä perusteella määrätään nykyistä laajemmin. Myöskään hallinto-oikeusprosessia varten lapselle ei tulisi edunvalvojaa määrätä ottaen huomioon, että lastensuojeluviranomainen jo lähtökohtaisesti valvoo prosessissa lapsen etua. Tarvittaessa lapselle on mahdollista hallinto-oikeusprosessia varten hankkia oikeudenkäyntiavustaja.

Esitetyn 31 §:n 1 momentin mukaan ”Tuomioistuimen tulee määrätä edunvalvoja...”. Selkeyden vuoksi lakitekstissä olisi syytä tuomioistuimen sijaan puhua käräjäoikeudesta.

Muut mahdolliset huomiot lastensuojelun edunvalvontaa koskevasta sääntelykokonaisuudesta?

-

12. Muu lausuntopalaute luvusta 5 (Lapsen osallisuus): Pyydämme esittämään tähän kohtaan huomioita luvun 5 säännöksistä ja niiden käytännön toimivuudesta.

-

13. Lausuntopalaute luvusta 6 (Menettelysäännökset): Pyydämme esittämään tähän kohtaan huomioita luvun 6 säännöksistä ja niiden käytännön toimivuudesta.

-

14. Lausuntopalaute luvusta 7 (Lastensuojelun avohuolto): Ovatko lastensuojelun avohuoltoa koskevat ehdotukset mielestänne kannatettavia?

Ei kantaa

Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

-

15. Lausuntopalaute luvusta 8 (Lapsen kiireellinen sijoitus): Onko kiireellisen sijoituksen jatkoa koskeva ehdotus (keston lyhentäminen 30 vuorokaudesta 14 vuorokauteen) mielestänne kannatettava?

Ei

Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

Hallinto-oikeus ei kannata esitettyä mahdollisuutta jatkaa kiireellistä sijoitusta nykyisen 30 päivän sijaan vain 14 päivällä. Hallinto-oikeuden näkemyksen ja käytännön kokemusten pohjalta perusteltua olisi pikemminkin pidentää jatkon kestoja nykyisestä.

Kiireellisen sijoituksen jatkon lyhentäminen nykyisestä 30 päivästä ei asiaa kokonaisuutena arvioiden palvele lapsen/perheen oikeusturvaa, pikemminkin päinvastoin. Lyhentäminen johtaisi todennäköisesti hätiköityihin huostaanottoprosesseihin, kun huostaanottopäätökset tai -hakemukset hallinto-oikeudelle pyrittäisiin joka tapauksessa tekemään jatkopäätöksen voimassaollessa, jotta sijoitus ei raukeaisi. Kiirehtiminen tässä vaiheessa johtaisi todennäköisesti siihen, ettei lapsen tilannetta ehdittäisi selvittää huolellisesti. Tämän vuoksi todennäköisiä olisivat myös puutteet hallinto-oikeudessa vireille tulevissa huostaanottohakemuksissa, mikä lisää hallinto-oikeuden työmäärää ja pitkittää asian käsittelyä. Esitetyn 50 §:n 2 momentin mukaan lapsen/huoltajan ensisijaisesti tarvitsemat sosiaali- ja terveydenhuollon palvelut sekä avohuollon työskentely ja tukitoimet ovat ensisijaisia suhteessa huostaanottoon. Näiden seikkojen selvittäminen vie aikansa – erityisesti niissä tilanteissa, kun lastensuojeluasiakkuus alkaa suoraan/vasta lapsen kiireellisestä sijoituksesta. Näitä tilanteita vaikuttaa olevan enenevässä määrin. Lisäksi lähtökohta on, että huostaanottoa koskevassa kuulemisvaiheessa asianosaisilla on mahdollisuus tutustua päätöksen/hakemuksen perusteena oleviin asiakirjoihin, joten selvityksen tulee olla tehtynä ja

dokumentoituna myös tästä syystä. Asianmukainen ja huolellinen lapsen tilanteen selvittäminen voisi jopa vähentää huostaanottoja.

Kiireellisen sijoituksen edellytyksiä koskevan 46 §:n osalta hallinto-oikeus kiinnittää huomiota siihen, että välittömän vaaran käsitettä ei ole pykälässä millään tavoin avattu. Sijoituksen edellytyksenä se, että ”lapsi on välittömässä vaarassa”, on hallinto-oikeuden näkemyksen mukaan liian avoin. Välittömän vaaran sisältöä tulisi pykälän tekstissä kuvata jollakin tapaa. Sijoituksen edellytyksiä ei kuitenkaan tule kytkeä avohuollon työskentelyn ja tukitoimien käyttömahdollisuuden selvittämiseen siten kuin HE:ssä on lausuttu. HE:ssä on 46 §:n säännöskohtaisissa perusteluissa todettu, että välitön vaara on käsillä, jos tilannetta ei voida avohuollon työskentelyn ja tukitoimien avulla riittävästi turvata. Tämä ei vastaa sitä, miten hallinto-oikeus on tähän saakka kiireellisen sijoituksen edellytyksiä arvioinut. Hallinto-oikeus on lähes säännönmukaisesti päätöksissään todennut, että kiireellisen sijoituksen edellytyksenä ei ole avohuollon tukitoimien tarjoaminen. Kiireellisen sijoituksen edellytysten muuttaminen siihen suuntaan, että mahdollisuus käyttää avohuollon tukea tulisi ensin selvittää, ei myöskään sovi siihen, että välittömän vaaran merkitystä ja tilanteen kiireellisyyttä halutaan korostaa.

16. Lausuntopalaute luvusta 9 (Huostaanotto): Onko huostaanottoa koskeva ehdotus (50 §) mielestänne kannatettava?

Osittain

Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

Hallinto-oikeus ei pidä perusteltuna eikä tarpeellisena huostaanoton edellytyksistä säätämistä toisin kuin nykyisessä lastensuojelulain 40 §:ssä on tehty. Lastensuojelulain 40 § on toimiva säännös, jonka soveltamisessa ei ole ollut ongelmia – ei ainakaan sellaisia, jotka nyt esitetyillä muutoksilla poistuisivat.

Esitetyn 50 §:n 2 momentin mukaan yksi huostaanoton ja sijaishuollon järjestämisen edellytys olisi, että lapsen ja huoltajan ensisijaisesti tarvitsemat sosiaali- tai terveydenhuollon palvelut eivät olisi sopivia/mahdollisia/riittäviä. Se, että esimerkiksi lastenpsykiatrinen hoito olisi ensisijaista huostaanottoon nähden, on ristiriidassa sen kanssa, että mainittu hoito on usein polikliinista tai osastojakso ainakin on melko lyhytaikainen ja psykiatrinen oireilu useimmiten on hyvin vahvasti sidoksissa lapsen kodin kasvuolosuhteiden epävakauteen. Epäselvää on, miten näissä tilanteissa turvattaisiin lapsen kotiolosuhteiden vakaus. Myös lääketieteen ammattilaisten mukaan lapsen psyykkiseen oireiluun vaikuttaa kaikki lapsen kokema, eikä lapsen ole mahdollista hyötyä psykiatrisesta hoidosta täysimääräisesti, jos hänen kasvuolosuhteensa eivät ole kunnossa ja jos hänen perustarpeistaan ei huolehdi. Lisäksi monet lapset ovat huostaanotto-prosessin käynnistyessä olleet jo pitkään lastenpsykiatrian asiakkaina, mutta hoidosta huolimatta tilanne ei ole parantunut. Edellä lausuttu huomioon ottaen hoitoa ei ole perusteltua irrottaa nyt kysymyksessä olevin tavoin huostaanottoon nähden ensisijaiseksi asiaksi. Vielä erikoisempaa on, jos huostaanoton edellytykseksi asetetaan, että huoltaja ensisijaisesti saa tarvitsemansa terveydenhuollon palvelut. Esitetyn mukaan, jos huoltaja on terveydentilansa vuoksi hoidon tarpeessa, lasta ei olisi mahdollista ottaa huostaan, vaikka huoltaja ei kykenisi lapsesta huolehtimaan. Miten lapsen hoito ja kasvatusturvattaisiin esimerkiksi vanhemman päihdehoidon aikana? Ja miten varmistetaan päihdehoidon riittävyys? Mikäli huostaanoton edellytyksiä ei ole tarkoitus muuttaa nykyisestä, sekä 50 §:n että sen säännöskohtaisten perusteluiden teksti on nyt kyseessä olevilta osin epäonnistunut.

Hallinto-oikeuden näkemyksen mukaan läheisverkostosijoituksen mahdollisuutta ei ole tarpeen korostaa säätämällä siitä 50 §:n 2 momentissa esitetyllä tavalla. Esitetty lain 38 §, jonka mukaan läheisverkosto on kartoitettava ennen lapsen sijoittamista kodin ulkopuolelle, on tältä osin riittävä. Nykyäänkin mahdollisuudet läheisverkostosijoitukseen on ennen huostaanotosta päättämistä tai huostaanoton hakemista selvitetty, vaikka asiasta ei ole lastensuojelulain 40 §:ssä erikseen säädetty.

17. Lausuntopalaute luvusta 10 (Kodin ulkopuolinen sijoitus): Onko kodin ulkopuolisten sijoitusten ja sijoituspaikkojen valvontaa koskevien säännösten täsmentäminen ja vastuunjaon selkeyttäminen ehdotetulla tavalla mielestänne kannatettavaa?

Ei kantaa

Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

Hallinto-oikeus kiinnittää esitetyn 59 §:n 3 momentin osalta huomiota seuraavaan: Esitetyn lapsen erityisestä suojelusta annetun lain 2 §:n 4 kohdan määritelmän mukaan kodin ulkopuolisella sijoituksella tarkoitetaan muun muassa avohuollon tukitoimena sijoitetun lapsen hoidon ja kasvatuksen järjestämistä kodin ulkopuolella. Tähän nähden esitetty 59 §:n 3 momentti, jonka mukaan lapsi voidaan sijoittaa väliaikaisesti enintään kuudeksi kuukaudeksi vanhempansa tai muun huoltajansa luokse muun muassa silloin, kun valmistellaan lapsen kotiin palaamista kodin ulkopuolisen sijoituksen jälkeen, kaipaa tarkistamista.

18. Lausuntopalaute luvusta 11 (Laitohoito): Onko ehdotus lastensuojelulaitoksen asuinyksikön henkilöstömitoituksen täsmentämisestä ja osittaisesta joustavoittamisesta (ml. lapsikohtainen vähimmäismitoitus 1 työntekijä/lapsi sekä mahdollisuus suhteuttaa mitoitusta sijoitettujen lasten lukumäärään) mielestänne kannatettava?

Ei kantaa

Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

-

19. Onko ehdotus turvahenkilöä koskevaksi sääntelyksi, jossa turvahenkilön tehtävät ja toimivaltuudet erotetaan selvästi hoito- ja kasvatustehtävistä, mielestänne toimiva?

Kyllä

Millaisia vaikutuksia arvioitte ehdotetulla sääntelyllä olevan?

-

20. Lausuntopalaute luvusta 12 (Lapsen erityistä suojelua turvaavat rajoitukset sijaishuollon aikana): Pyydämme esittämään tähän kohtaan huomioita luvun 12 säännöksistä 90 § (yhteydenpidon rajoittaminen) ja 93 § (henkilöntarkastus) ja niiden käytännön toimivuudesta ja vaikutuksista.

Yhteydenpidon rajoittamista koskevan sääntelyn osalta hallinto-oikeus kiinnittää ensinnäkin huomiota seuraavaan: Esitetystä 88 §:ssä säädettäisiin rajoitusten käytön yleisistä edellytyksistä, jotka tulevat sovellettaviksi aina rajoituspäätöksiä tehtäessä. Pykälän 1 momentin 3 kohdan mukaan rajoitusta saa käyttää vain, jos rajoituksen käyttäminen on välttämätöntä lapsen oman taikka muiden henkilöiden terveyden vakavan vaarantumisen vuoksi, ruumiillisen koskemattomuuden

turvaamiseksi taikka merkittävän omaisuusvahingon ehkäisemiseksi. Tämä 3 kohdan mukainen yleinen edellytys on ongelmallinen, kun otetaan huomioon esimerkiksi 90 §:ssä yhteydenpidon rajoittamisen erityisistä edellytyksistä säädetty. Yleinen edellytys on tiukempi kuin erityiset edellytykset. Vaikeaselkoisuutta lisää, että edellytykset ovat osin saman sisältöisiä hiukan erilaisin sanakäntein ja ilmauksin. Tällainen osin päällekkäinen sääntely ei ole tarkoituksenmukaista eikä onnistunutta. Hallinto-oikeus on kiinnittänyt tähän asiaan huomiota jo vuonna 2018 lausudessaan nykyisin voimassa olevasta sääntelystä, joka on tältä osin samalla tavoin ongelmallista. Myös jotkut oikeudenkäyntiavustajat ovat kiinnittäneet asiaan huomiota hallinto-oikeudessa käsitellyissä yhteydenpidon rajoittamista koskevissa valitusasioissa.

Esitetyn 90 §:n 3 momentin mukaan lapsen yhteydenpitoa olisi mahdollista rajoittaa myös henkilöihin, joiden henkilöllisyyttä ei kyetä yksilöimään. Tällaisen rajoittamisen tarve on ymmärrettävä, mutta rajoitus on oikeusturvanäkökohtien kuten muutoksenhakuoikeuden osalta ongelmallinen. Rajoituksen kohteen epämääräisyyden vuoksi myös päätöksen täytäntöönpano ja sen toteutumisen valvonta lienee varsin haasteellista.

21. Lausuntopalaute luvusta 13 (Jälkihuolto): Pyydämme esittämään tähän kohtaan huomioita luvun 13 säännöksistä ja niiden käytännön toimivuudesta.

-

22. Lausuntopalaute luvusta 17 (Voimaantulo): Pyydämme esittämään tähän kohtaan huomioita voimaantuloa koskevista säännöksistä ja niiden vaikutuksista.

Esitetty 128 §:n siirtymäsäännös kuuluu: ”Tätä lakia ei sovelleta valitukseen eikä hakemusasiaan, joka tehdään ennen tämän lain voimaantuloa annetusta päätöksestä, eikä tällaisen asian käsittelyyn valituksen johdosta ylemmässä valitusviranomaisessa.” Pykälä on (kieliopillisesti) virheellisesti muotoiltu.

23. Lausuntopalaute ehdotuksesta koskien lisärahoitusta tutkintokoulutukseen valmentavan koulutuksen (TUV) turvaamiseksi yksityisissä koulukodeissa ja Valtion koulukodeissa: Pyydämme esittämään tähän kohtaan huomioita TUV-koulutuksen rahoitusta koskevasta säännöksestä ja sen vaikutuksista.

-

24. Antaako esitysluonnos riittävän ja oikean kuvan lakiehdotuksen taloudellisista vaikutuksista?

-

25. Millaisia taloudellisia vaikutuksia arvioitte ehdotuksen 38 §:n 3 momentilla mahdollisesti olevan?

-

26. Antaako esitysluonnos riittävän ja oikean kuvan lakiehdotuksen muista vaikutuksista?

-

27. Vapaamuotoiset huomiot

HE-luonnoksessa puhutaan joissakin kohdin lastensuojelulaista, kun mitä ilmeisimmin tarkoitetaan esitettyä uutta lakia eli lakia lapsen erityisestä suojelusta. Termistöä on tältä osin syytä tarkistaa.

Esitetyn 11 §:n 3 momentin säännöskohtaisissa perusteluissa puhutaan lapsen ”omatyöntekijästä”. Tällaista ei ole muualla mainittu. Tarkoitetaanko tällä lapsen asioista vastaavaa sosiaalityöntekijää?

Esitetyssä 56 §:ssä säädettäisiin lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta päättämisestä huostassa pidon aikana. Pykälän 1 momentissa puhutaan yleisestä tuomioistuimesta. Hallinto-oikeus esittää, että lainkohdassa puhuttaisiin kärjäoikeudesta.

Hallinto-oikeus esittää harkittavaksi, tulisiko esitetty 89 §, joka koskee lastensuojelulaitoksissa laadittavaa hyvää kohtelua koskevaa suunnitelmaa, siirtää rajoituksia koskevasta 12 luvusta lukuun 11, joka koskee laitoshoidtoa. Lisäksi hallinto-oikeus toteaa, että suunnitelman sisällöstä säädetty huomioon ottaen kysymys on yleisestä laitoksessa noudatettavasta, laitoksen tosiasiallisia toimintatapoja koskevasta suunnitelmasta, joten hallinto-oikeus esittää harkittavaksi, onko laitokseen sijoitettujen lasten kuuleminen suunnitelmaa laadittaessa tarpeen. Kun kysymys ei ole yhtäkään sijoitettua lasta henkilökohtaisesti koskevasta asiasta vaan yleisluonteisista toimintatapoja koskevista kirjauksista, ei lasten osallistumisella suunnitelman laatimiseen saatane lisäarvoa asiaan. Tältä osin tulee vielä ottaa huomioon lasten suuri vaihtuvuus laitostyyppisissä sijoituspaikoissa ja siitä seuraava lasten osallistumismahdollisuuksien tosiasiallinen sattumanvaraisuus.

Esitetystä 107 §:stä puuttunee kappalejako 2 ja 3 momenttien erottamiseksi.

Esitetyssä muutoksenhakua koskevassa 123 §:ssä 1 momentin ”pykäläjärjestys” lienee virheellinen. Momentin 1 kohdassa oleva 69 §:ää koskeva maininta kuulunee luettelossa 57 §:ää koskevan maininnan jälkeen.

Hyvärinen Tiina
Hämeenlinnan hallinto-oikeus